

CESKA REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **J. O.**, státní příslušnost Ukrajina, t.č. PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupeného JUDr. Jarmilou Bajarovou, advokátkou se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Matiční 730/3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, odboru azylové a migrační politiky, Praha 7, PS 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2015 č.j. OAM-792/ZA-ZA02-P17-2015, o **udělení mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. **Odměna advokáty JUDr. Jarmily Bajarové se určuje částkou 8.228,- Kč**, která jí bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2.12.2015 č.j. OAM-792/ZA-ZA02-P17-2015 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal

žalovaný správní orgán za objasněno, že tvrzeným důvodem žalobcovy současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha legalizovat si pobyt na území České republiky a obava z povolání do armády. Žalobce a jeho rodina má problémy s Pravým sektorem, neboť k této organizaci se nechce připojit. Během správního řízení žalobce neprokázal žádný z důvodů, který by bylo možno podřadit pod důvody vymezené taxativně v ust. § 12 zákona o azylu a jelikož v případě žalobce nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 13, § 14 ani pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl žalovaný správní orgán tak, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které vytýkal žalovanému porušení zákonných ustanovení, a to ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť podle něj žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Dále vytýkal porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté opatření není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu, porušení § 12 zákona o azylu, neboť žalobce má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, porušení ust. § 14 a § 14a téhož zákona. Na výzvu krajského soudu doplnila žalobu žalobce ustanovená právní zástupkyně podáním ze dne 25.1.2016 tak, že žalobce spatřuje porušení ust. § 3 správního řádu v tom, že žalovaný vycházel z neaktuálních údajů, zpráv a informací o situaci v zemi jeho původu, k čemuž podotkl, že všechny tyto informace jsou z prvního pololetí roku 2015 a žalovaný přitom vydal rozhodnutí dne 2.12.2015. Podle žalobce se situace měnila v tomto období ze dne na den a proto jsou podklady, ze kterých vycházel žalovaný, neaktuální. Porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu spatřuje žalobce v tom, že napadené rozhodnutí žalovaného a řízení, které předcházelo jeho vydání, je v rozporu se Směrnicí EU č. 213/32/EU, konkrétně s čl. 46 odst. 1. Žalovaný porušil ust. § 12 zákona o azylu, neboť jsou u něj důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) citovaného zákona. V tomto směru žalobce odkázal na důvody uvedené v jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Má dále za to, že žalovaný porušil ust. § 14 zákona o azylu, tedy že mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů, protože v České republice žije od roku 1998 a za tuto dobu se přetrhly veškeré vazby s příbuznými nebo se známými na Ukrajině, naopak tyto vazby navázal v ČR. Po návratu by se stal bezdomovcem bez jakéhokoli zázemí. V případě vycestování by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) a d) zákona o azylu. Má za to, že by mohlo dojít k jeho vážnému ohrožení v důsledku vnitřního ozbrojeného konfliktu a že by jeho vycestování bylo v rozporu s vyhl. č. 328/2015 Sb., neboť Ukrajina není bezpečnou zemí původu a jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 12.2.2016 popřel oprávněnost všech žalobních bodů a odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost a výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí, z nichž je zřejmé, že žalovaný v průběhu správního řízení postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na ochranu všech práv žalobce garantovaných mu právním řádem ČR. Žalovaný vycházel především z vlastních sdělení žalobce, z nichž bylo

nepochybně zjištěno, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha legalizovat si pobyt na území České republiky a obava z povolání do armády, včetně toho, že jeho rodina má problémy s Pravým sektorem, ke kterému se nechce připojit. Žalovaný neshledal důvod pro udělení azylu žalobci podle ust. § 12 zákona o azylu, stejně tak ani podle ust. § 14 téhož zákona, ani důvody pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, proto navrhol, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2015 č.j. OAM-792/ZA-ZA02-P17-2015 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce v protokolu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany odpověděl na otázku, z jakých důvodů opustil svou vlast a žádá o udělení azylu v ČR to, že svou vlast opustil v prosinci 1998 a přijel zde také za prací. Je tady zvyklý, cítí se zde po 17 letech jako doma a všichni jeho přátelé jsou zde. Na Ukrajině nic nemá a nechce být zapleten do vojenského konfliktu, přišlo mu už několik povolávacích rozkazů, měl problémy s Pravým sektorem, který otravuje jeho rodinu. Do vlastnoručně psané žádosti žalobce uvedl, že důvodem jeho žádosti je momentální politická situace na Ukrajině. Kvůli vojenskému konfliktu jej chtějí povolat k vojenské službě. Kromě toho se obává pravých radikálů, kteří pronásledují jeho blízké a známé, protože nevstoupil do jejich řad. Dalším důvodem je, že většinu svého dospělého života prožil v České republice, má tady veškeré přátele a kamarády, má v plánu si zde založit rodinu a legálně žít a pracovat. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 14.9.2015 byl s žalobcem proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil zcela totožné uváděné důvody žalobce, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Opakoval obavy z odvodu do armády, kde odmítá nastoupit, potíže s Pravým sektorem, ke kterému se jeho rodina nechce připojit. Uvedl, že o potížích s Pravým sektorem se dozvěděl telefonicky od svého bratra. Dodal, že jiné potíže na Ukrajině nemá, ani tam neměl potíže se státními orgány a nikdy nebyl politicky či veřejně činný. Součástí správního spisu jsou i zprávy o zemi původu žalobce, a to informace MZV ČR č.j. 98848/2015-LPTP ze dne 21.5.2015 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, informace Human Rights Watch ze dne 29.1.2015 týkající se Ukrajiny, zpráva Freedom House ze dne 28.1.2015 – Svoboda ve světě 2015 – Ukrajina, informace Amnesty International ze dne 25.2.2015 ohledně Ukrajiny, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15.1.2015 – Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině a zpráva Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 1.6.2015 o stavu lidských práv na Ukrajině za období od 16.2. do 15.5.2015.

Podle ust. § 12 zák. o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání

určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle odst. 2 téhož ustanovení se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, nebo d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 10.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 14b citovaného zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle ust. § 2 odst. 10.

V souladu s výše poukázaným ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal i v tomto případě krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů tak, jak je vymezila právní zástupkyně žalobce v podání ze dne 25.1.2016. Krajský soud především předesílá, že pokud žalobce ve své žalobě ze dne 10.12.2015 vytýkal žalovanému výše citovaná ustanovení správního řádu a zákona o azylu, učinil tak pouze obecným a nepřezkoumatelným způsobem. Tato údajná porušení zákonných norem byla posléze blíže specifikovaná uvedeným podáním jemu ustanovené právní zástupkyně.

Především nelze souhlasit s první žalobní námitkou, že žalovaný vycházel z neaktuálních údajů, zpráv a informací o situaci v zemi původu žalobce, tedy

Ukrajiny. Krajskému soudu nejsou známy konkrétní aktuálnější informace než ty, které jsou obsaženy ve správním spisu žalovaného a které jsou výše citovány. Jestliže tyto zprávy pocházejí z prvního pololetí roku 2015 a žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 2.12.2015, je zcela absurdní tvrdit, že byly tyto zprávy neaktuální a nepoužitelné. Podle žalobce se „situace měnila ze dne na den“, ovšem v doplnění žaloby se neuvádí, co – které události se podstatně měnily ve vývoji situace Ukrajiny a jaký měly konkrétní vztah k žalobci samotnému. Kromě toho se v doplnění žaloby neuvádí jediná konkrétní zpráva či informace o zemi původu, kterou by žalovaný opomenul a nehodnotil.

Porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu spatřuje žalobce v tom, že „napadené rozhodnutí, resp. řízení předcházející jeho vydání je v rozporu se Směrnicí EU č. 213/32/EU, konkrétně s čl. 46 odst. 1“. Krajský soud především podotýká, že tento článek zmíněné Směrnice Evropského parlamentu a Rady upravuje právo na účinný opravný prostředek a v jeho odst. 1 je uvedeno, že členské státy zajistí, aby měl žadatel o mezinárodní ochranu právo na účinný opravný prostředek před soudem proti rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, včetně rozhodnutí o tom, že je žádost nedůvodná, pokud jde o postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany, o nepřipustnosti žádosti podle článku 33 odst. 2, proti rozhodnutí vydaného na hranici nebo v tranzitním prostoru členského státu podle článku 43 odst. 1, o neprovedení posouzení podle článku 39, zamítnutí návrhu na obnovené posuzování žádosti po jeho zastavení podle článků 27 a 28, rozhodnutí o odnětí statusu mezinárodní ochrany podle článku 45. Se zřetelem k tomu, že tento žalobní bod není v doplnění žaloby ze dne 25.1.2016 nijak dále specifikován, jej krajský soud nehodnotí a považuje za zcela nedůvodný.

Ani doplnění žaloby ze dne 25.1.2016 blíže nespecifikuje údajné porušení ust. § 12 zákona o azylu žalovaným. Pouze se poukazuje na to, že žalobce ve své žádosti uvedl „relevantní důvody“, že je „uprchlíkem sur place“ a že je jeho obava z pronásledování opodstatněná. Obecně se v tomto směru poukazuje v doplnění žaloby na důkazní břemeno, tak jak jej řeší příslušná ustanovení tzv. „kvalifikační směrnice“. Tento žalobní bod proto krajský soud musel hodnotit jako nedůvodný už proto, že je nepřezkoumatelný.

Dalším žalobním bodem bylo vytýkané porušení § 14 zákona o azylu žalovaným, které žalobce spatřoval v tom, že v České republice žije od roku 1998, že se za tuto dobu přetrhly veškeré jeho vazby s příbuznými a známými na území Ukrajiny a naopak tyto vazby navázal v České republice, jinými slovy se žalobce domáhal udělení humanitárního azylu. Smysl tzv. humanitárního azylu podle citovaného ust. § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby správní orgán rozhodující o žádosti o udělení mezinárodní ochrany měl možnost poskytnout azyl i v situacích, na něž není možno aplikovat ust. § 12 či § 13 zákona o azylu obsahující taxativní výčet důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Jde tedy o situace žadatelů o mezinárodní ochranu, kterým nelze udělit mezinárodní ochranu z důvodů těchto zákonných ustanovení, avšak u kterých by přesto bylo nehumánní azyl neposkytnout. Mezi takové situace nepochybně patří osoby zvláště těžce postižené či nemocné, postižené přírodními či jinými katastrofami apod. Rozhodně pod dané zákonné ustanovení není možno

podřadit důvod spatřovaný žalobcem ohledně zániku jeho vazeb s jinými osobami na Ukrajině pro jeho dlouhodobou nepřítomnost v zemi původu.

Konečně jako nedůvodný hodnotí krajský soud i žalobní bod spatřovaný v porušení ust. § 14a zákona o azylu, konkrétně v tom, že by mu vycestováním na Ukrajinu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 písm. c) a d) citovaného zákonného ustanovení. Žalobce má za to, že by mohlo dojít k jeho vážnému ohrožení v důsledku vnitřního ozbrojeného konfliktu. S touto námitkou nelze souhlasit, neboť jak bylo z obsahu správního spisu i ze samotného odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného zjištěno, žalobce žil a byl naposledy hlášen k trvalému pobytu ve městě Strij ve Lvovské oblasti na západě Ukrajiny, kde bezpečností situace není ovlivněna událostmi v Doněcké a Luhanské oblasti na východě země. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se v této souvislosti dále uvádí, že ve městě Strij žil bratr žalobce, o kterého se případně může opřít. V souvislosti s tímto žalobním bodem bylo v doplnění žaloby současně namítáno, že vycestování žalobce by bylo v rozporu s vyhl. č. 328/2015 Sb., neboť Ukrajina není bezpečnou zemí původu a jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Je pravdou, že citovaná vyhláška upravuje seznam zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu, bezpečné třetí země a evropské bezpečné země. V ust. § 2 vyjmenovává země, které Česká republika považuje za bezpečné země původu a v ust. § 4 pak ty země, které Česká republika považuje za evropskou bezpečnou třetí zemí. Je pravdou, že citovaná vyhláška mezi tyto země nezahrnuje Ukrajinu, nicméně tato samotná skutečnost neznamená, že by případný návrat žalobce do země jeho původu znamenal rozpor s mezinárodními závazky České republiky, či že by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) a d) zákona o azylu, jak je poukazováno v doplnění žaloby. Naopak i v tomto směru je nutno opakovaně zdůraznit, že žalobce pochází z části Ukrajiny, která je pod kontrolou proevropsky orientované vlády.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

Ustanovené právní zástupkyni žalobce byla přiznána odměna za zastupování žalobce v tomto řízení v celkové výši 8.228,- Kč představující odměnu za 2 úkony právní pomoci á 3.100,-Kč a 2 režijní paušály á 300,-Kč, a to v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění, tj. 6.800,- Kč a s připočtením daně z přidané hodnoty 21% celkem 8.228,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 8. dubna 2016

JUDr. Petr Indráček
samosoudce